

CAPITOLUL 1

Bobbie

— Snoopy iar este de serviciu, spuse soldatul Hillman. Cred că șefu' lui e cam ofticat pe el.

Sergentul de artilerie Roberta Draper, din Corpul Marțian de Pușcași Marini, spori puterea de mărire a head-up display-ului armurii sale și privi în direcția arătată de Hillman. La două mii cinci sute de metri depărtare, un detașament de pușcași marini ai Națiunilor Unite străbătea în pas greoi perimetrul din jurul avanpostului lor, luminat din spate de cupola uriașei sere pe care o păzeau – o cupolă asemănătoare într-un tot cu aceea păzită de detașamentul ei.

Unul dintre cei patru pușcași marini ai Națiunilor Unite avea pe părțile laterale ale căștii sale câteva pete negre ce semănau cu urechile unui beagle.

— Mda, e într-adevăr Snoopy, spuse Bobbie. Până azi a făcut parte din toate patrurile. Mă întreb ce-o fi făcut ca să merite asta.

Serviciul de pază a serelor de pe Ganymede însemna să faci orice ca să-ți ocupi mintea. Inclusiv să faci speculații pe seama vieții pușcașilor marini din cealaltă tabără.

Cealaltă tabără. În urmă cu optsprezece luni nu existau tabere. Planetele interioare formau toate o singură familie – mare, fericită și ușor disfuncțională. Apoi Eros și acum cele două superputeri împărțiseră între ele sistemul solar, iar singurul satelit la care nicio tabără nu voia să renunțe în favoarea celeilalte era Ganymede, grânarul sistemului jupiterian.

Fiind singurul satelit înzestrat cu magnetosferă, era unicul loc în care culturile din seră aveau o șansă în centura de radiații intense ce înconjură planeta Jupiter. Chiar și în aceste condiții, cupolele și habitatele trebuiau ecranate pentru a-i proteja pe civili de cei opt remi pe zi care ardeau planeta și suprafața satelitului său.

Armura specială a lui Bobbie fusese proiectată pentru a-i permite unui soldat să străbată pe jos craterul unei bombe nucleare la doar câteva minute după explozie. Era foarte eficientă și pentru a-i feri pe pușcașii marini marțieni să fie prăjiți de suprafața planetei Jupiter.

În spatele soldaților pământeni aflați în patrulare, cupola lor lucea în lumina palidă a soarelui captată de imense oglinzi orbitale. Chiar și cu aceste oglinzi, cele mai multe dintre plantele terestre ar fi murit din cauza lipsei luminii solare. Numai variantele mult modificate ale acestor culturi pe care oamenii de știință de pe Ganymede le produceau în cantități industriale aveau o șansă de supraviețuire în lumina slabă oferită de oglinzi.

— Soarele va apune curând, spuse Bobbie fără a-și lua ochii de la pușcașii marini pământeni aflați în afara micului lor post de gardă, convinsă că și ei îi urmăreau.

În afară de Snoopy, îl recunosc pe cel pe care ei îl botezaseră Bondocul, deoarece nu părea să aibă mai mult de un metru douăzeci și cinci. Se întrebă ce poreclă îi dăduseră ei. Probabil Marea Roșcată, deoarece își păstrase pe armură camuflajul pentru planeta Marte. Nu era de mult pe Ganymede și nu avusese timp să și-o împestrițeze în gri și alb.

Una câte una, în cinci minute, oglinzile orbitale pâlpăiră și se stinseră pe măsură ce Ganymede trecea, pentru câteva ore, în spatele lui Jupiter. Strălucirea serei din spatele ei căpătă o nuanță de albastru actinic când intră în funcțiune iluminatul artificial. Deși nivelul luminii nu se redusese prea mult, umbrele se modificau într-un mod ciudat și subtil. Pe cer, soarele – care de la distanța aceea nu apărea nici măcar

ca un disc, ci mai curând ca cea mai strălucitoare stea – licări înainte să dispară dincolo de limbul planetei Jupiter și pentru o clipă sistemul de inele estompat al planetei deveni vizibil.

— Se întorc, spuse caporalul Travis. Snoopy încheie coloana. Bietul de el... O ștergem și noi?

Bobbie scrută peisajul plat de gheață murdară de pe Ganymede. În ciuda armurii sale high-tech, simțea frigul satelitului.

— Nuuu...

Membrii detașamentului începură să bombăne, dar se supuseră și o urmară, înconjurând cupola într-un ritm greoi, în condițiile unei gravități scăzute. În afară de Hillman și de Travis, în această patrulare se afla și un soldat neexperimentat pe nume Gourab. Și chiar dacă era la pușcașii marini doar de vreun minut și jumătate, mormăia la fel de tare ca și ceilalți doi, cu vorba lui târăgănată din Valles Marineris.

Nu le putea reproșa nimic. Era o misiune de rutină. Ceva care să le dea de lucru soldaților marțieni cantonați pe Ganymede. Căci dacă Pământul decidea să păstreze acest satelit doar pentru el, patru soldați umblând în jurul cupolei serei nu i-ar fi putut împiedica. Cu zeci de nave de război marțiene și pământene staționate pe orbită într-o situație tensionată, dacă ar fi izbucnit ostilitățile, personalul de la sol probabil că și-ar fi dat seama abia atunci când ar fi început bombardamentul la suprafață.

În stânga ei, cupola se înălța aproape cinci sute de metri: panourile triunghiulare din sticlă, separate prin stâlpi de un arămiu strălucitor, transformau întreaga structură într-un fel de cușcă Faraday uriașă. Bobbie nu intrase niciodată în cupolele serei. Fusese trimisă de pe Marte în cadrul unei acțiuni de întărire a efectivelor staționate pe planetele exterioare, începând aproape chiar din prima zi acțiunile de patrulare la suprafață. Pentru ea, Ganymede nu era decât o stație spațială, o mică bază a pușcașilor marini și avanpostul chiar mai mic ce reprezenta acum casa ei.

În timp ce abia se târau în jurul cupolei, Bobbie urmărea cu privirea peisajul banal din jur. Ganymede nu se schimba prea mult, exceptând cazul unui eveniment catastrofal. Suprafața era alcătuită în mare parte din roci silicioase și apă înghețată la câteva grade peste temperatura din spațiu. Nivelul de oxigen din atmosferă era atât de scăzut, încât putea fi considerată vid industrial. Ganymede nu avea parte nici de eroziuni, nici de intemperii, așa încât suferea modificări doar când era lovită de meteoriți sau când apa fierbinte din miezul lichid izburcea la suprafață pentru a forma lacuri efemere. Însă niciunul dintre aceste fenomene nu se întâmpla prea des. Acasă, pe Marte, vântul și praful modificau peisajul de la o oră la alta. Aici, pășea pe urmele lăsate cu o zi în urmă, alaltăieri, răsalaltăieri... Iar dacă nu avea să se mai întoarcă vreodată, urmele pașilor săi aveau să rămână veșnic neschimbate. În sinea ei, simțea acest lucru înfiorător.

Un scârțâit ritmic începu să întrerupă șuieratul aproape imperceptibil și zgomotele înăbușite produse de armura ei cu acționare hidraulică. În general reducea la minimum afișajul HUD – oferea atâtea informații, încât un pușcaș marin știa totul în afară de ceea ce se afla într-adevăr sub nasul lui. Acum apelă la el prin clipiri din pleoape și mișcări oculare, pentru a vizualiza ecranul de diagnosticare a echipamentului. Un indicator galben o avertiză asupra nivelului scăzut al lichidului hidraulic în dispozitivul de acționare de la genunchiul stâng. Probabil era o scurgere pe undeva, însă una microscopică, din moment ce sistemele nu reușeau să o localizeze cu precizie.

— Hei, băieți, stați o clipă, spuse ea. Hilly, n-ai cumva la tine niște fluid hidraulic în plus?

— Mda, făcu Hillman, care deja își dădea jos rucsacul din spate.

— Toamnă-mi și mie puțin, te rog, la genunchiul stâng.

În timp ce Hillman se ghemuia în fața ei și se ocupa de problemă, Gourab și Travis se angajară într-o discuție animată pe o temă legată, se pare, de sport. Bobbie întrerupse sonorul.

— Echipamentul ăsta e o vechitură, observă Hillman. Chiar ar trebui să-l mai îmbunătățești. Să știi că bebelele dintr-astea ai să tot ai de acum încolo, din ce în ce mai des.

— Mda, ar cam trebui, spuse Bobbie.

Era însă mai ușor de zis decât de făcut. Bobbie nu avea o mărime potrivită pentru echipamentele standard, iar pentru a-și găsi o ținută pe măsură era nevoită să facă o adevărată cursă cu obstacole. Cu cei doi metri și ceva pe care-i avea, depășea cu puțin talia medie a unui marțian, dar datorită, în parte, ascendenței sale polineziene, depășea o sută de kilograme la o accelerație gravitațională de 1 g. Un corp fără pic de grăsime, dar cu o musculatură ce părea să i se dezvolte de fiecare dată când trecea pe la sala de forță. Iar ca pușcaș marin, se antrena tot timpul.

Ținuta pe care o purta acum era prima care-i venea cu adevărat bine, în doisprezece ani de serviciu activ. Și, în ciuda uzurii care începea să se facă simțită, era mai ușor să se descurce încercând să o mențină funcțională decât să se milogească pentru a obține una nouă.

Hillman începea să-și adune sculele când radioul lui Bobbie își făcu simțită prezența cu un cârâit:

— Avanpostul 4 către Lunganul. Răspunde, Lunganule.

— Recepționat, 4, răspuse Bobbie. Aici Lunganul 1. Dă-i drumul.

— Lunganul 1, unde sunteți? Ați întârziat o jumătate de oră, iar aici e nenorocire.

— Îmi pare rău, 4, probleme tehnice, spuse Bobbie întrebându-se curioasă ce s-o fi întâmplat, dar nu chiar într-atât încât să pună întrebări pe o frecvență deschisă.

— Întoarceți-vă imediat la avanpost. S-au tras focuri la avanpostul Națiunilor Unite. Ne asigurăm poziția.

Într-o clipă, Bobbie analiză conținutul mesajului. Își vedea oamenii holbându-se la ea cu o expresie ce oscila între nedumerire și teamă.

— Ăăă, tipii de pe Pământ trag spre tine? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu încă, dar trag. Mișcați-vă fundurile încoace.

Hillman se ridică în picioare. Bobbie își flexă genunchiul o dată, iar ecranul de diagnosticare afișă datele în verde. Îi mulțumi lui Hilly cu o înclinare scurtă a capului, după care spuse:

— În cea mai mare viteză înapoi la avanpost! Executarea!

*

Bobbie și detașamentul ei mai aveau jumătate de kilometru până la avanpost când fu declanșată alarma generală. Head-up display-ul echipamentului ei se reglă automat, trecând în regim de luptă. Sensorii intrară în funcțiune, căutând orice prezență ostilă și conectându-se la unul dintre sateliți pentru a obține o imagine aeriană a zonei. Simți pământul armei încorporate în brațul drept al costumului, care trecu în regim de foc de voie.

O mie de alarme ar fi răsunat dacă ar fi început un bombardament orbital, însă ea își ridică din reflex privirea spre cer. Nicio străfulgerare, nici cea mai mică urmă care ar fi putut trăda deplasarea unei rachete. Doar masa enormă a lui Jupiter.

Bobbie se grăbi spre avanpost alergând cu pași mari. Detașamentul o urmă fără să scoată un cuvânt. Alergând în condițiile unei accelerații gravitaționale scăzute, o persoană antrenată să utilizeze un echipament de amplificare a forței putea acoperi rapid o distanță considerabilă. În câteva secunde, avanpostul le apăru în raza vizuală după suprafața curbată a cupolei, iar după alte câteva secunde descoperiră și ceea ce provocase alarma.

Puşcaşii marini ai Naţiunilor Unite alergau spre avanpostul marţian. Războiul rece care dura de un an se înfierbânta dintr-odată. Pe undeva, în ciuda controlului mental deprins în urma disciplinei şi antrenamentului, Bobbie fu surprinsă. Chiar nu crezuse cu adevărat că avea să vină şi această zi.

Restul plutonului său părăsise avanpostul şi se desfăşurase într-o linie de foc orientată spre poziţia Naţiunilor Unite. Cineva îl condusese pe *Yojimbo* pe acest front improvizat, iar dispozitivul de luptă înalt de patru metri îi domina pe puşcaşii marini, părând un uriaş fără cap într-o armură puternică, cu tunul lui impresionant deplasându-se lent în timp ce urmărea trupele pământene care se apropiau. Soldaţii Naţiunilor Unite alergau ca apucaţii pentru a străbate distanţa de 2 500 de metri care separa cele două poziţii.

„De ce nu spune nimeni nimic?” se miră ea. Tăcerea celor din plutonul ei era înfiorătoare.

Şi dintr-odată, în timp ce ea şi detaşamentul ei ajunseră la linia de foc, echipamentul său scoase un semnal de bruiaj. Afişajul HUD dispăru, deoarece pierduse legătura cu satelitul. Informaţiile privind semnele vitale şi starea echipamentului celor din plutonul ei dispărură odată cu întreruperea conexiunii cu costumele lor. Uşoara scrâşnire a paraziţilor de pe canalul de comunicaţii dispăru, făcând loc unei tăceri tulburătoare.

Prin gesturi, trimise trei oameni pe flancul drept, apoi urcă de-a lungul liniei, încercând să dea de locotenentul Givens, superiorul ei. Îi reperă uniforma la mijlocul liniei, aproape chiar sub *Yojimbo*. Alergă până la el şi-şi lovi casca de a lui.

— Ce naiba se întâmplă, locotenente? strigă ea.

— Cât ştii tu atât ştiu şi eu, îi replică el pe acelaşi ton aruncându-i o privire iritată. Nu le putem spune să se retragă din cauza bruiajului şi nu ţin cont de avertismentele noastre vizuale. Înainte să se întrerupă transmisiunea radio am primit dispoziţie să deschid focul în caz că se apropie la mai puţin de o jumătate de kilometru.

Bobbie ar mai fi avut de pus câteva sute de întrebări, însă peste câteva secunde trupele Națiunilor Unite aveau să depășească limita de cinci sute de metri, așa că se întoarse în fugă pentru a asigura flancul drept împreună cu detașamentul ei. Pe drum, sistemele echipamentului înregistrară numărul forțelor care se apropiau, marcându-le ca fiind ostile. Erau indicate șapte ținte. Mai puțin de o treime din soldații cantonați în avanpostul Națiunilor Unite.

„Dar este absurd!“

Dispuse trasarea pe afișajul HUD a unei linii care să marcheze limita de cinci sute de metri. Nu le spuse oamenilor ei că era limita de deschidere a focului. Nici nu era nevoie: ar fi deschis focul de îndată ce ar fi tras ea, fără să mai fie nevoie să le spună de ce.

Soldații Națiunilor Unite depășiră linia de un kilometru, dar fără a trage un foc. Se apropiau împrăștiati, șase dintre ei în față, formând o linie neregulată, iar al șaptelea la vreo șaptezeci de metri în urmă. Afișajul HUD selectă silueta din extrema stângă a liniei dușmane, fixând automat cea mai apropiată țintă. Însă ceva o determină să modifice această alegere implicită și selectă ținta din spate, solicitând mărirea imaginii.

Mica siluetă se mări instantaneu în reticulul mecanismului de ochire. Simți un fior trecându-i pe șira spinării – mări din nou.

Ceea ce-i urmărea pe cei șase pușcași ai Națiunilor Unite nu purta echipament de mediu. De altfel, nici nu era propriu-zis o ființă umană. Pielea îi era acoperită cu plăci chitinoase ce semănau cu niște solzi mari. Capul îi era înfiorător de mare, de cel puțin două ori mai mare comparativ cu restul corpului, și plin de protuberanțe ciudate.

Dar cel mai tulburător dintre toate erau mâinile sale: mult prea mari pentru corpul ei și prea lungi pentru grosimea lor – păreau zămislite de un coșmar copilăresc; mâinile tro-lului de sub pat sau ale vrăjitoarei care se strecoară în casă

pe fereastră. Posedate de o energie haotică, se curbau și se strângeau, la nesfârșit, în gol.

Forțele terestre nu atacau. Băteau în retragere.

— Țintiți creatura care-i urmărește, le strigă Bobbie tuturor.

Înainte ca soldații Națiunilor Unite să depășească limita celor cinci sute de metri, ceea ce i-ar fi determinat pe marșieni să deschidă focul, creatura îi ajunsese din urmă.

— Oh, la naiba, murmură Bobbie. *La naiba...*

Cu brațele lui uriașe, înșfăcă un pușcaș marin al Națiunilor Unite și-l rupse în două, de parcă era din hârtie. Armura din titan și ceramică cedă la fel de ușor ca și carnea de sub ea, stropind gheața cu bucăți de tehnologie și de viscere umane lipicioase. Cei cinci soldați care mai rămăseseră alergau și mai repede, însă monstrul care-i urmărea abia dacă încetini în timp ce omora.

— Împușcați-l! Împușcați-l! Împușcați-l! strigă Bobbie deschizând focul.

Antrenamentul și tehnologia cu care era dotat echipamentul său de luptă făceau din ea o mașină de ucis extrem de eficientă. De îndată ce degetul ei apăsă trăgaciul armei încorporate, un torent de proiectile perforante de doi metri țâșni spre creatură cu mai bine de o mie de metri pe secundă. În mai puțin de o secundă trăsesese spre ea cincizeci de focuri. Creatura era o țintă de talie umanoidă ce se deplasa relativ încet, alergând în linie dreaptă. Dispozitivul de ochire putea efectua corecții balistice care-i permiteau să lovească un obiect de mărimea unei mingi de baseball deplasându-se cu viteze supersonice. Fiecare proiectil pe care-l trase lovi ținta.

În zadar însă.

Proiectilele trecură prin creatură, probabil fără a o încetini în mod semnificativ. Din fiecare rană de ieșire, în loc de sânge, țâșnea un jet de fire negre care cădeau în zăpadă. De parcă trăgeai în apă. Rănilor se închideau aproape mai repede

decât erau create; singura dovadă că ființa fusese atinsă era dâra de fibre negre ce se întindea în urma ei.

Apoi prinse un al doilea pușcaș marin al Națiunilor Unite. În loc să-l facă bucăți ca pe celălalt, îl roti și-l aruncă pe pământeanul blindat – care cântărea probabil mai bine de cinci sute de kilograme – spre Bobbie. Afișajul ei HUD urmări traiectoria amplă descrisă în aer de soldatul Națiunilor Unite și o informă că monstrul nu-l azvârlise spre ea, ci în ea. După o traiectorie foarte directă. Adică rapidă.

Se aruncă într-o parte cât de repede îi permise costumul greoi. Nefericitul pușcaș îl izbi pe Hillman, care stătea în picioare alături de ea, iar impulsul îi propulsă înapoi pe amândoi, săltând de câteva ori cu o viteză mortală, pe solul înghețat.

În timpul cât ea își abătuse atenția de la monstru, acesta ucise încă doi soldați ai Națiunilor Unite.

Întreaga linie marțiană deschise focul asupra lui, inclusiv tunul mare al lui *Yojimbo*. Ultimii doi soldați pământeni se despărțiră alergând în direcții opuse, încercând să le ofere omologilor marțieni o linie clară de foc. Creatura fu atinsă de sute, de mii de ori, însă își închise rănilor fără să încetinească, ceea ce reuși cu greu când una dintre loviturile tunului lui *Yojimbo* explodează în apropierea ei.

Repusă pe picioare, Bobbie se alătură barajului de foc, însă nu schimbă cu nimic lucrurile. Creatura forță linia de apărare marțiană, omorând doi pușcași mai repede decât ar fi putut percepe ochiul. *Yojimbo* alunecă într-o parte, fiind mult mai manevrabil decât ar fi putut părea o mașinărie de dimensiunea lui. Bobbie se gândi că la comandă era probabil Sa'id, care se lăudase că, dacă ar vrea, ar putea oricând să facă mașinăria aceea imensă să danseze tangou. Însă nici asta nu schimbă câtuși de puțin lucrurile. Înainte ca Sa'id să reușească măcar să orienteze tunul pentru o lovitură de aproape, creatura se repezi la el din lateral, apucă trapa cabinei de pilotaj și o smulse din țâțâni. Sa'id fu înșfăcat

din chingile cockpitului său și aruncat la șaizeci de metri înălțime.

Ceilalți pușcași marini începuseră să se replieze trăgând. În lipsa comunicației radio, nu exista niciun mijloc de a coordona retragerea. Bobbie se trezi că aleargă spre cupolă laolaltă cu ceilalți. Acea mică porțiune a minții sale care nu ceda în fața panicii știa că domul din sticlă și metal nu oferea suficientă protecție împotriva unei monstruoșități capabile să rupă în două un om în echipament de luptă blindat sau să facă bucăți un robot de nouă tone. Această parte a creierului conștientiză zădărnicia intenției de a încerca să-și controleze groaza.

Câtă vreme dibui ușa de acces în cupolă, cu ea nu mai rămase decât un pușcaș marin. Gourab. De aproape, îi distingea chipul prin geamul blindat al vizorului. Îi striga ceva ce ea nu putea să audă. Se îndreptă spre el încercând să-și apropie casca de a lui, însă el o respinse atât de brutal, încât se răsturnă pe spate, întinzându-se pe gheață. El izbea cu pumnul metalic panoul de control al ușii, încercând să o deschidă cu forța, când creatura îl ajunse din urmă și, cu un gest aproape firesc, îi smulse casca într-o fracțiune de secundă. Gourab rămase o clipă uluit, cu chipul expus vidului, clipind din ochi și cu gura căscată într-un strigăt mut; apoi creatura îi smulse capul cu aceeași ușurință cu care îi smulsese și casca.

După care se întoarse și se uită la Bobbie, care rămăsese întinsă la pământ.

De aproape, pușcașul văzu că bestia avea ochi albaștri. Un albastru strălucitor, electric. Niște ochi foarte frumoși. Ridică arma și apăsă trăgaciul preț de o jumătate de secundă, dar își aminti că muniția i se terminase de mult. Creatura se uită la armă cu ceea ce Bobbie ar fi putut să jure că era curiozitate, apoi o privi în ochi și își înclină capul într-o parte.

„Asta-i tot”, gândi ea. „Și uite așa am să mor și n-am să știu niciodată cine a făcut asta și de ce.” Se putea obișnui

cu gândul morții. Dar să moară fără a găsi un răspuns la întrebările sale i se părea ceva îngrozitor.

Creatura făcu un pas spre ea, după care se opri și se cutremură. O nouă pereche de membre îi fășni din tors și se contorsionară în aer ca două tentacule. Capul deja grotesc păru să i se umfle dintr-odată. Ochii albaștri îi străluciră cu o străfulgerare la fel de intensă ca iluminatul din interiorul cupolelor.

Creatura explodă într-o minge de foc ce o împinse violent pe Bobbie pe suprafața gheții, izbind-o de o ridicătură suficient de tare încât stratul de gel antișoc din echipamentul ei să se solidifice, oprind-o pe loc.

Stătea întinsă pe spate, alunecând într-o stare de inconștiență. Deasupra ei, cerul nopții începea să fie luminat de fulgere strălucitoare. Navele de pe orbită deschiseseră focul unele asupra altora.

„Încetați focul“, gândi ea continuând să se cufunde în întuneric. „Se retrag. Încetați focul.“ Legătura radio nu funcționa nici acum, iar sistemele echipamentului erau inutile. Nu putea spune nimănui că pușcașii marini ai Națiunilor Unite nu atacaseră.

Sau că altceva o făcuse.

CAPITOLUL 2

Holden

Mașina de cafea se stricase din nou.

Din nou.

Jim Holden apăsă de mai multe ori butonul roșu al cafetierei, știind precis că nu avea niciun rost, dar nu se putea opri să n-o facă. Cafetiera mare și strălucitoare, menită să satisfacă poftele unui întreg echipaj marțian, nu voia să scoată nici măcar o ceașcă. Sau măcar un sunet. Nu refuza pur și simplu să funcționeze, ci refuza să încerce să funcționeze. Holden închise ochii în speranța deșartă de a stopa migrena produsă de lipsa de cofeină care amenința să-i strivească tâmplele și apăsă butonul celui mai apropiat panou de perete pentru a deschide circuitul de comunicații al navei.

— Amos, spuse el.

Liniile de comunicație nu funcționau.

Se simțea din ce în ce mai ridicol – apăsă butonul de mai multe ori, dar fără niciun rezultat. Deschise ochii și văzu că toate luminile panoului erau stinse. Se răsuci pe călcâie și văzu că nici frigiderul și nici mașinile de gătit nu funcționau. Nu o pățise doar cafetiera: toată bucătăria se revoltase. Holden se uită la numele navei, *Rosinanta*, desenat recent pe perețele bucătăriei, și murmură:

— Dragă, de ce mă rănești când eu te iubesc atât de mult?

Își scoase terminalul din buzunar și o chemă pe Naomi. După ceva timp, în cele din urmă răspunse:

— Aăă, alo...

— Bucătăria nu funcționează. Unde-i Amos?

Pauză.

— Mă suni din bucătărie de pe terminalul tău? Când ne aflăm în aceeași navă? Panoul din perete e chiar atât de departe?

— Nu funcționează nici panoul din perete de la bucătărie. Când spun „bucătăria nu funcționează“ nu este figură de stil. Înseamnă efectiv că nimic din bucătărie nu funcționează. Te-am sunat pentru că ai mereu terminalul la tine, pe când Amos nu și-l ia aproape niciodată. În plus, nu-mi spune niciodată ce meșterește, în vreme ce pe tine te ține mereu la curent cu tot ce face. Așa că unde este Amos?

Naomi izbucni în râs. Era un sunet plăcut, care întotdeauna reușea să-l facă pe Holden să zâmbească.

— Mi-a spus că trebuie să facă niște reparații electrice.

— Aveți energie acolo sus? Sau orbecăim, iar voi căutați o modalitate de a-mi da vestea cea bună?

Holden auzea micile zgomote pe care le făcea Naomi. Fredona în timp ce lucra.

— Da, de unde, spuse ea. Singura zonă fără alimentare pare să fie bucătăria. În plus, Amos spune că avem mai puțin de o oră până să ne confruntăm cu pirații spațiali. Vrei să vii sus, pe puntea de operațiuni, să te bați cu pirații?

— Nu mă pot lupta cu pirații până nu-mi beau cafeaua. Mă duc să-l caut pe Amos, spuse Holden, după care întrepruse comunicarea și-și puse terminalul înapoi în buzunar.

Se duse la scara ce urmărea chila navei și chemă liftul. Nava-pirat nu putea rezista unui zbor prelungit la peste 1 g, așa încât Alex Kamal, pilotul lui Holden, stabilise un curs de interceptare la 1,3 g. De îndată ce se depășea 1 g, folosirea scării devenea periculoasă.

Câteva secunde mai târziu, trapa punții se deschise cu un zăngănit, iar liftul se opri la picioarele sale cu un gemăt surd. Urcă și apăsa butonul pentru puntea mașinilor. Liftul își începu coborârea lentă, trapele punților succesive

deschizându-se automat la trecerea lui, după care se închideau de îndată ce ajungea la nivelul inferior.

Amos Burton era în atelier, o punte deasupra sălii mașinilor. Pe bancul de lucru din fața lui erau înșirate diversele piese ale unui dispozitiv aparent complicat, la care lucra cu un pistol de lipit. Purta o jachetă gri mai mică cu câteva numere, ce părea gata să-i crape la umeri cu fiecare mișcare pe care o făcea, având brodat pe spate *Tachi*, numele vechii nave.

— Amos, bucătăria nu funcționează, spuse Holden după ce opri liftul.

Amos flutură un braț gros cu un gest de nerăbdare, fără însă a-și întrerupe lucrul. Holden așteptă. După ce mai meșteri preț de câteva secunde, Amos puse deoparte pistolul de lipit și se întoarse spre el.

— Mda, nu funcționează pentru că l-am scos pe ticălosul ăsta mic, spuse el arătând dispozitivul la care lucrase.

— Îl poți monta la loc?

— Nu, cel puțin nu imediat. Nu am terminat cu el.

Holden oftă.

— Chiar trebuie să scoatem din funcțiune toată bucătăria pentru a repara chestia aia înainte de confruntarea cu o bandă de pirați spațiali însetați de sânge? Nu de alta, dar simt că mă apucă o durere de cap îngrozitoare și tare mi-ar plăcea să beau o cafea înainte de luptă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Mda, chiar trebuie, spuse Amos. Trebuie să-ți explic de ce sau mă crezi pe cuvânt?

Holden dădu pur și simplu din cap. Deși nu regreta prea mult perioada din viață petrecută în Flota Pământului, se mai întâmpla să aibă nostalgii după respectarea cu strictețe a lanțului de comandă care exista acolo. La bordul *Rosinantei*, titlul de „căpitan“ avea o definiție mult mai nebuloasă. Rolul lui Amos era să întrețină și să repare circuitele electrice și componentele navei, iar el nu accepta ideea de a fi obligat să-l informeze pe Holden despre fiecare lucrare în parte.

Holden se hotărî să renunțe.

— Bine, spuse el. Însă mi-ar fi plăcut să mă avertizezi din timp. Fără cafea sunt țâfnos.

Schițând un zâmbet, Amos își împinse șapca pe capul aproape chel.

— La naiba, căpitane, pot să-ți rezolv problema asta, spuse el răsucindu-se să apuce un termos mare metalic ce se afla pe banc. Am făcut ceva rezerve pentru situații de urgență înainte de a întrerupe activitatea în bucătărie.

— Amos, îmi cer scuze pentru toate lucrurile urâte pe care le-am gândit despre tine cu o clipă în urmă.

Amos îndepărtă remarca printr-un gest vag din mână și se întoarse la treaba lui.

— Păstrează-l. Eu mi-am băut deja cafeaua.

Ținând termosul cu ambele mâini ca pe un colac de salvare, Holden urcă din nou în lift pentru a ajunge la puntea de operațiuni.

Naomi se afla în fața panoului de comunicații și senzori, urmărind deplasarea piraților. Holden văzu imediat că aceștia redusese rău distanța față de ultima estimare. Se așeză în scaunul special pentru operațiuni de luptă, asigurându-se cu centurile. Deschise un dulap din apropiere și, gândindu-se că în viitorul apropiat ar putea fi puși în situația unei accelerații gravitaționale scăzute sau a unei căderi libere, scoase un balon de băut pentru cafeaua lui.

— Ne apropiem groaznic de repede, spuse el în timp ce își umplea balonul cu cafeaua din termos. Ce se întâmplă?

— Nava piraților a încetinit puțin de la accelerația inițială de 1 g. Au scăzut la jumătate de g pentru câteva minute, apoi au oprit cu totul accelerația în urmă cu un minut. Computerul a depistat unele fluctuații în puterea motorului chiar înainte de a încetini, așa încât cred că i-am urmărit prea tare.

— Și-au stricat nava?

— Și-au stricat nava.

Holden luă o gură mare de cafea și-și fripse limba, dar nu-i pășă.

— Cât mai durează până îi interceptăm?

— Maximum cinci minute. Alex aștepta să facă ultima decelerare când ai apărut aici și te-ai instalat.

Holden apăsă butonul 1MC al panoului de comunicații și spuse:

— Amos, pune-ți centura. Cinci minute până ajungem la băieții răi.

Apoi, comutând pe canalul cockpitului:

— Alex, care-i treaba?

— Cred că și-au stricat nava, răspunse Alex cu vorba lui domoală de marțian din Valles Marineris.

— Asta pare să fie părerea generală, spuse Holden.

— Ceea ce face ca fuga să fie puțin mai complicată.

Valles Marineris fusese inițial colonizată de chinezi, indieni din est și texani. Alex avea tenul închis la culoare și părul negru al celor din India Răsăriteană. Întrucât venea de pe Pământ, lui Holden i se părea întotdeauna ciudat de deconcertant când auzea vorba exagerat de tărăgănată a unui texan în gura cuiva despre care creierul său îi spunea că ar trebui să vorbească cu inflexiunile unuia din Punjab.

— Iar asta ne face ziua mai ușoară, răspunse Holden reglând panoul operațiunilor de luptă. Adu-ne într-o poziție de oprire relativă la zece mii de kilometri. Am să-i fixez cu laserul dispozitivului de ochire și am să declanșez tunurile defensive. Deschideți și trapele exterioare ale lansatoarelor de rachete. Nu există niciun motiv pentru care n-am putea părea cât mai amenințători.

— Am înțeleș, șefu', răspunse Alex.

Naomi se răsuci în scaun și îi zâmbi lui Holden.

— O luptă împotriva piraților spațiali. Foarte romantic.

Holden nu se putu abține să nu-i întoarcă zâmbetul. Deși purta un costum de zbor de ofițer al Flotei Marțiene cu trei numere mai scurt și cu cinci numere mai mare în talie pentru

statura ei longilină de centuriană, în ochii lui era încântătoare. Își strânsese părul ondulat și negru într-o coadă de cal rebelă. Avea trăsături ce constituiau un amestec izbitor de caracteristici asiatice, sud-americe și africane, un lucru neobișnuit chiar și pentru melanjul din Centură. El aruncă o privire rapidă reflexiei imaginii unui băiat de la țară din Montana cu păr castaniu trimise de suprafața întunecată a unui panou și i se păru că, prin comparație, avea un fizic banal.

— Știi cât de mult îmi place tot ce te face să rostești cuvântul „romantic“, spuse el. Dar mă tem că nu-ți împărtășesc entuziasmul. Am început să salvăm sistemul solar de o îngrozitoare amenințare extraterestră. Iar acum asta?

Holden nu cunoscuse cu adevărat decât un singur polițist, și doar pentru o perioadă scurtă. În timpul amplei și neplăcutei serii de catastrofe care de acum erau amintite sub denumirea de „incidentul Eros“, Holden făcuse o vreme echipă cu un tip subțire, posomorât pe nume Miller. Când s-au întâlnit, Miller își părăsise deja slujba oficială pentru a se dedica obsesiv unui caz legat de dispariția unor persoane.

Deși nu au devenit cu adevărat prieteni, au reușit să evite distrugerea rasei umane de către o firmă cu proiecte sociopate și de o armă extraterestră recuperată pe care toată lumea o luase drept un simplu satelit al lui Saturn. Cel puțin în acest sens, cooperarea lor avusese succes.

Timp de șase ani, Holden fusese ofițer de marină. Privise oameni murind, dar numai pe ecrane radar. Pe Eros văzuse mii de oameni pierzându-și viața, foarte de aproape și în condiții atroce. Ucisese câțiva dintre ei. Doza de radiații încasată acolo îl obligase să urmeze un tratament medicamentos pentru a împiedica răspândirea cancerului în țesuturile sale. Cu toate astea, se descurcase mai bine decât Miller.

Datorită lui Miller, contaminarea extraterestră ajunsese pe Venus, în loc să lovească Pământul. Însă nu a fost eradicată. Oricare ar fi fost chestia ciudată venită din depărtări și

deviată de la ținta sa inițială, ea continua să existe sub stratul gros de nori al planetei, iar pentru moment nimeni nu era în măsură să ofere o concluzie științifică mai convingătoare decât *Hm. Ciudat*.

Salvarea omenirii se realizase cu prețul vieții unui bătrân inspector obosit din Centură.

Salvarea omenirii făcuse din Holden un angajat al Alianței Planetelor Exterioare însărcinat cu urmărirea piraților. Chiar și în zilele lui cele mai rele, trebuia să admită că, la această loterie, trăsese cel mai bun număr.

— Treizeci de secunde până la interceptie, anunță Alex.

Holden își readuse gândurile în prezent și apelă puntea mașinilor:

— Amos, totul este bine ancorat jos?

— Da, căpitane. Suntem gata. Ai grijă ca frumoasa mea să nu încaseze prea multe gloanțe.

— Astăzi nimeni nu împușcă pe nimeni, spuse Holden după ce încheie convorbirea. Auzindu-l, Naomi își ridică o sprânceană în chip de întrebare. Naomi, fă-mi legătura pe exterior. Vreau să-i contactez pe prietenii noștri de acolo.

O clipă mai târziu, comenzile sistemului de comunicații apărură pe panoul său. Îndreptă o rază laser asupra navei-pirat și așteptă ca indicatorul să devină verde, după care spuse:

— Cargou ușor neidentificat, aici James Holden, căpitan al fregatei lansatoare de rachete *Rosinanta* aparținând Alianței Planetelor Exterioare. Răspunde, te rog.

Însă în căști nu auzi decât zgomotul scăzut al paraziților generați de radiațiile de fond.

— Ascultați, băieți, gata cu joaca. Știu că știți cine sunt. De asemenea, știu că în urmă cu cinci zile ați atacat cargoul de aprovizionare *Somnambulul*, i-ați distrus motoarele și ați furat șase mii de kilograme de proteine și le-ați luat tot aerul. Asta e tot ce trebuie să știu despre voi.

Niciun răspuns.

— Iată ce vă propun: m-am săturat să vă tot urmăresc și n-am de gând să vă las timp pentru reparații, pentru ca apoi să mă purtați într-o altă partidă veselă de vânatoare. Dacă nu vă formulați în mod clar predarea deplină și completă în șaizeci de secunde, vă trimit două torpile echipate cu focoaase cu plasmă și vă transform nava într-un morman de zgură strălucitoare. După care mă duc acasă și dorm fără absolut nicio grijă.

Paraziții fură în cele din urmă înlocuiți de vocea unui băiat care, după timbru, părea a fi mult prea tânăr pentru decizia de a se fi lansat deja într-o carieră de pirat.

— Nu puteți face asta. APE nu este un guvern adevărat. Din punct de vedere legal, nu aveți niciun drept, așa că dispăreți dracului, spuse vocea, care părea pe punctul de a izbucni într-un chițait prepubescent.

— Serios? Asta-i tot ce puteți? replică Holden. Ascultă, uită pentru o clipă discuțiile despre legalitate și ceea ce-i conferă unui guvern autoritate efectivă. Mai bine vezi ce-ți spune teledetecția prin laser despre nava mea. Vă aflați la bordul un cargou ușor pe care cineva a meșterit un tun Gauss, iar eu comand un lansator de rachete marțian de ultimă generație înzestrat cu o putere de foc suficient de mare pentru a vitrifica un satelit de mici dimensiuni.

La capătul celălalt nu se auzi niciun răspuns.

— Băieți, chiar dacă nu-mi recunoașteți o autoritate legală, putem cel puțin să cădem de acord asupra faptului că sunt în măsură să vă distrug în orice clipă, după bunul meu plac?

Sistemul de comunicații rămase mut.

Holden oftă și-și frecă puntea nasului. În ciuda cofeinei, nu reușea să scape de migrenă. Lăsând deschis canalul cu nava-pirat, deschise un altul cu cabina de pilotaj.

— Alex, o descărcare scurtă cu tunurile defensive punctuale. Țintiți partea centrală a cargoului.

— Stați! strigă puștiul din cealaltă navă. Ne predăm! Pentru numele lui *Dumnezeu!*

Holden se întinse în imponderabilitate, satisfăcut după zilele petrecute într-o accelerare continuă, și-și permise un zâmbet de mulțumire. *Astăzi nimeni nu împușcă pe nimeni, într-adevăr.*

— Naomi, explică-le noilor noștri prieteni cum să-ți transfere controlul de la distanță al navei lor. Să-i ducem înapoi pe stația Tycho, pentru ca judecătorii APE să le decidă soarta. Alex, odată ce-și vor fi pus motoarele în mișcare, stabilește un traseu de întoarcere la o plăcută accelerație de jumătate de g. Cobor la infirmerie să cauți o aspirină.

Își desfăcu hamul de securitate al scaunului și se îndreptă spre scara punții. Pe drum, terminalul începu să-i piuie. Era Fred Johnson, liderul nominal al APE și șeful lor personal de pe stația industrială Tycho, care devenise de facto cartierul general al Alianței.

— Hei, Fred, i-am prins pe pirații noștri neastâmpărați. Îi ducem înapoi pentru a fi judecați.

Fața mare și oacheșă a lui Johnson se deschise într-un rânjel:

— Iată ceva nou. Te-ai săturat să-i distrugi?

— Nu, pur și simplu am găsit pe cineva care m-a crezut când am spus că-am de gând să o fac.

Zâmbetul lui Johnson se transformă într-o grimasă.

— Ascultă, Jim, nu de asta te-am sunat. Am nevoie să te întorci cât mai repede pe Tycho. Se întâmplă ceva pe Ganymede...